

No. 6.

Juni 1886.

{ 12te Aargang.

Det salige Velkommen i det himmelske Jerusalem.

Jerusalem, du høit opbygte Stad,
 O, gib jeg var i dig!
 Mit Hjerte higer til din Palmetad
 Og er ei mer hos mig.

Med Længsels Flugt det svinger
 Sig over Bjerge blaa
 Og styr paa stærke Vinger
 Fra denne Verdens Braa.

O skjønne Dag, o dyrebare Stund,
 Naar vil du komme vel?
 Da jeg saa glad med Frydemaal i Mund
 Befale skal min Sjæl
 I Guds trofaste Hænder
 Til udvalgt Pant derpaa,
 At Rejsen saligt ender
 Og skal til Himlen gaa!

Et Dieblit og Sjelen hæver sig
 Til Firmamentets King,
 Der skilles den saa mildt forunderlig
 Fra denne Verdens Ting.

Nu faar den glad at fare
 Paa Himmelvognen skjær,
 Med ventlig Englestare,
 Som den paa Hænder bær.

O Wrens Borg, vær hilset, skjøn og bold!
 Nu oplad Naadens Port!
 Hvor sleg til dig min Længsel tusindsfold,
 Jør Gud mig kaldte bort
 Ifra de onde Dage,
 Fra Jordens Usjelhed,
 Fra Uro, Synd og Plage
 Til Himlens Arv og Fred!

D fagre Helgenstare, ædle Hær,
 Som strider hist saa klar!
 I, Guds Udvalgte, før i Verden der
 Det bedste Smykke var,
 Som Jesus mig saa gjerne
 Jmpbe sende lod,
 Da end jeg i det Hjerne
 I Taarebalen stod!

Profeters, Patriarkers hpie Kor,
 Ja Kristne, store, smaa,
 Som af Tyranner plagedes paa Jord
 Og under Koisjet laa,
 Dem ser jeg nu ved Maalet
 At bære Grens Krands,
 I Himlens Lys omstraalet
 Af Hertilighedens Glands.

Naar saa tilsidst jeg nu er kommen ind
 I Himlens Paradis,
 Af salig Fryd opfyldes da mit Sind,
 Min Mund af Lov og Pris; ☩
 Halleluja da stiger
 Og Hosianna med
 Igjennem Mandens Riger
 For Gud i Evighed.

Med Instrumenter skjönt, med Jubelklang
 I Kore uden Tal,
 Med de Forstyes hpie Frydesang
 Opfyldes Himlens Sal;
 Med Helgenrøster klare
 Da lyder Sangen ny,
 Som fra Guds Mandestare
 I Verdens Morgengry.

(Johan Matthæus Meyfart † 1642.
 Overfæt af K. Thronbjøn 1878.)

Max og Robert, eller

Uretfærdigt Guds har ingen Bessiguelse.

(Fortsettelse.)

Roberts magre Ansigt var bleven meget alvorligt, han syntes at overveie Noget; med Hænderne i Buxelommerne gik han taus ved Siden af Sultan, derpaa løstede han pludselig Hovedet: "Max" sagde han, "hvad vil vel din Husbond sige dertil?"

"Min Husbond?" derpaa holdt Gutten pludselig inde; uden at vexe flere Ord, gik de begge videre. Robert betragtede af og til sin Ven forskende fra Siden.

Bidere drog de langs efter Spadserveien. Himmelen var ligesaa blaa som forhen, Solen skinnede klart, Lærerne stod smykkede i sin nye Bladpraagt, Blomsterne dustede, Fuglene sang, — men de mærkede det ikke. De vare ikke langt borte fra Hjemmet, hvorhen Max skulde vende tilbage for at spise Middag, da standsede denne pludselig Bognen. "Robert" sagde han forlegen, "du ved, min Husbond forlangte kun 15 Kroner, han ventet slet ikke mere."

"Ja, ikke sandt," afbrød Robert ham ivrig, "du skulde ikke modtaget det af Følkenene, men sagt dem Sandheden, da de virkelig købte Fuglen. . . . ."

"Du Dumrian!" skændte Max ærgerlig, "det var ikke det, jeg mente. Jeg — jeg har nu engang Pengene, og derfor vilde jeg sige, — da — da min Husbond kun ventet 15 Kroner, saa vil jeg. . . . ."

"Ja, hvad vil du saa gjøre?" spurgte Robert; "give dem tilbage til den Fremmede?"

"Da maatte jeg da være en Nar! Nei, jeg vil beholde dem selv!"

Hans Kammerat foldede forfærdet Hænderne. "O, det tør du ikke!" raabte han, "det vilde jo være urigtigt, Fuglen tilhorte din Herre!"

Max havde igjen faaet Sultan til at gaa videre, og de havde hviet ind i deres egen Gade. "Du er dog en ensfoldig Nar!" svarede han heftig. "Hør Robert," fortsatte han efter en kort Pause, "vi dele Pengene; jeg faar da ialt en Krone og otti Dre, og behøver kun at spare sammen tyve Dre, inden jeg kan kjøbe mig Kniven, og — tænkt engang, hvad du kan anstafte dig med halvanden Krone. I ere saa fattige. . . . ."

Men han fik ikke tale videre; thi Robert faldt ham hastig i Talen: "O, nei, nei, Pengene tilhøre din Herre, og, hvis vi tog dem, vilde vi stjæle; Moder siger, det har Gud forbudt. . . . ."

"Men lærk da, ... hvormeget Skjont kan du ikke, ..."

Robert rystede ivrig paa Hovedet.

De vare nu komne til den store Gaardsport der, hvor de boede.

"Nu, saa lad være!" hviskede Mary vredt i hans Øre; "jeg vil ikke være saa dum som du! — Men se nu til, at du ikke forraader mig!" soiede han truende til; derpaa vendte han ham foragtelig Ryggen og kjørte med Vognen ind gennem Porten.

Roberts Hjerte var fuldt, hans eneste Dristelse var at komme til sin Moder; han sprang hurtig over Gaardspladsen og opad den smale Trappe i Bygningen. Men paa Halvveien mødte han Doktoren, som standsede ham.

"Nu, hvorhen saa hurtig?" raabte han.

"Til Moder!" hulkede den Lille, og han vilde springe videre; men Doktoren greb ham ved Skulderen.

"Ikke derhen," raabte han; "hør, min Gut, du holder af din Moder, ikke sandt?"

Robert nikkede ivrig med Hovedet; at tale var ham en Umulighed.

"Ja, det har jeg allerede mærket," fortsatte Doktoren mildt, "derfor maa jeg lægge dig paa Hjerte rigtig at skaane den Syge; idag kommer det meget an paa, at hun faar være i Ro. Forsøg Alt for at holde hende rolig, tal ikke med hende, og, hvis hun vil tale til dig, saa bed hende ikke at gjøre det. Og fremfor Alt tør Taaverne af Dinene, forsøg ret at være munter, — du forstaar?"

Ehdig havde Robert taget sit lille Lommeklæde frem og astørret sit Ansigt; Graaden vilde ikke strax ophøre; men han hæmpede tappert for at undertrykke den.

"Det er ret, du er en liden kjæf Kar, og du vil blive belønnet naar din Moder igjen bliver ganske frisk. Farvel, min Gut! imorgen kommer jeg igjen." Og afsted ilede Røgen.

Aftenen var kommen, Robert sad paa Trappen i Bagbygningen og saa sorgmodig ud i Gaarden. Moderen havde for længe siden sendt ham ned; hun vilde sove, og han stulde gaa ud i Luften, indtil han maatte lægge sig tiljængs.

Da vendte Mary tilbage med det lille Kjøretoi; men han gav slet ikke Agt paa den Anden. Robert betragtede ham bedrøvet og saa paa, hvorledes han tog Sæletoiet af Sulten og derpaa lod Hunden løbe frit omkring, hvorefter han bar Burene et efter et over i Forbygningen.

Sulten kom og betragtede fortrolig den Lille paa Trappen.

"Du er ikke ond paa mig, ikke sandt?" sagde Robert.

Hunden logrede med Halen og slikkede derpaa den lille Haand, der var udfraakt mod den.

Dette gjorde Gutsen godt; thi at Mary slet ikke havde agtet paa ham, smerte ham dybt, og desuden var han vant til, naar Noget manglede ham, at udpse sit Hjerte for Moderen, fortælle hende noie Alt, hvad der hændte og søge Trøst hos hende, — det turde han ikke nu for ikke at gjøre hende endnu søgere.

Nu vendte Mary tilbage og skjøv den lille Vogn ind i det lave Skur, derpaa traadte han hen til Robert og satte sig ned ved hans Side, medens Sulten strakte sig paa Marken ved deres Fodder.

Robert betragtede spørgende sin Kammerat. Denne stak sin Haand i Buxelommen og trak en stor Kniv frem: "Saa, Broder Langnese, da du absolut ikke vilde have Pengene, købte jeg mig strax Kniven; se bare, hvor deilig den er, to Blade har den; nu vil jeg kunne gjøre vandre Udfjæring; med det itubrukne Blad gif det kun daarlig . . . . Nu," fortsatte han, idet han pludselig vendte sig mod sin Kammerat, "gjør det dig ondt, at du ikke tog imod Pengene? Nu har jeg kun en Krone og 30 Øre; men de kan du saa, hvis du vil. . . ."

Robert rystede paa Hovedet.

"Nu vel, mig kan det ogsaa være det samme; jeg vil strax hente mig et Stykke Træ oppe hos min Herre for at prøve min Kniv," og rastede for han, plikstrende en Bise uden engang at sige god Nat til Robert.

(Forts.)

Basop, Dukken og Anna tage sig en Tur sammen ud i det Frie.

Vaarfang.

Ret aldrig Vinteren er saa haard,
 Og Dagen saa mørk og kort,
 Det bages dog lifligt end til Vaar,
 Alt efter den Nat saa fort.

Gia, saa er Vaaren.

Ret aldrig Blomsterne er saa saa,
 Og Træet saa bart i Luud,
 De skal dog atter i Grøde staa,
 Naar kommen er Vaarens Stund.

Gia, saa er Vaaren.

Der er ret aldrig saa lidet et Fys,
 Som falder i forten Muld,
 Det skal dog ikke i Jorden dø,
 Men spire saa underfuld.

Gia, saa er Vaaren.

Der saaes ret aldrig et Korn i Bang,
 Naar kun Vorherre det vil,
 Det skal jo bære sin Frugt engang,
 Alt, som dets Kræfter er til.

Gia, saa er Vaaren.

Der findes aldrig saa liden en Fugl,
 Der svinger sig over Sø,
 Den skal jo finde et lifligt Skjul,
 Hvor end den kom under D.

Gia, saa er Vaaren.

Dog er der aldrig en Fugl saa spæd,
 Der bygger sin Rede om Land,
 Den flyver jo atter til Høst affæd
 Alt mod den Paradisstrand.

Gia, saa er Vaaren.

Den Helligaands Udgydelse over Apostlerne.

I Tungers brændende Gestalt
 Du paa de tolv Apostle kaldt;
 Strax Jesus dem paa Tungen laa,
 De kunde tale og forstaa
 Hvert Tungemaal, hvorthen de kom,
 At brede ud hans Herredom.

Almægtig Lue, fald og ned
 Og tend mig an i Kjærlighed!
 I Jesu Tro jeg til dig gaar,
 Og dig i Bøn mit Hjerte saar,
 O, læg mig til din Guddoms Varm
 Og gjør mig ved din Naade varm!

Paa Vandringen til det evige Hjem, eller

Herre Jesus Kristus, mit Levnets Lys,
er Titelen paa et netop udkommet Skrift af
den slittige Samler, Pastor M. Kr. Wiese.
Det behandler især ovennævnte Salmes
(No. 451 i vor Salmebog) Historie, fører
os ind i den Trængselstid for Kirken, da
den var skreven, og viser os, hvilken Betyd-
ning ogsaa denne herlige Salme har havt
for mange Kristne. Bogen indeholder ogsaa
værdifulde Bidrag til en ret Bedømmelse og
Betragtning af vore Kirkesalmer idetheletaget.
Den udgjør 11 Ark, er smukt udstyret og
koster i godt Bind \$1 00. Man henvende
sig til Pastor L. Eheroven, Story City
Story Co., Iowa.

Som en Prøve paa Bogens Indhold
meddeles her følgende (S. g. 292 ff.) :

"En anden ung Pige, hvis Navn er
knyttet til vor Salme, maa vi omtale noget
udforligere; hendes Navn er Karoline
Louise Goldstein, og hun blev født
den 14de Februar 1705. I sine Forældres
Hus, hvor Salmerne og blandt disse ogsaa
"Herre Jesus Kristus mit Levnets Lys"
hørte til Familiens daglige Brod, blev hun
opdraget i Tugt og Formaning til Herren.
Hun besad ualmindelige Gaver og havde
herlige Kristendomsfundsfaber; naar hun
havde hørt en Prædiken, kunde hun gjengive
den ordentlig efter alle dens Hovedpunkter.
Hendes Fader, der var sagslist Hof- og Ju-
stitsraad, sørgede ogsaa med Flid for hendes
videre Uddannelse. Men ogsaa med Korset
besøgte Gud hende tidligt; saaledes faldt
hun som lidet Barn ned ad en høj Trappe,
men blev dog underbart bevaret; gjentagende
havde hun udstaaet haarde Sygdomme; og
nu laades hun den 5te Mai 1719 paa det
smertejulde Sygeleie, der efter et halvt Aars
Forløb endte hendes Dage.

Paa dette Sygeleie blev det ret levende
for hende, h. ad hun tidligere havde lært;
og den gode Sed, der var udsaaet i hendes
Hjerte, bar nu rigelige og herlige Frugter;
men her maatte hun ogsaa erfare, at

"En fremmed Gæst jeg i Verden er,
Og Syndens Byrde mig trykker her".

Denne Erfaring afpressede hende især i den
første Tid af hendes Sygdom mange Sukke
og Taarer. Hendes Moder mente, det var
hendes Lidelse, der smertede hende saa
haardt; men det fromme Barn svarede:
"Kjære Moder, du tænker nok, det er for
min Sygdoms og mine Smerters Skyld,
jeg yn'er mig; nei, jeg tænker paa mine
Synder". Familiens Sjælesørger, Gottfried
Blümel, henviste hende trolig til Jesus,
Troens Begynder og Fuldkommer, samt fore-
holdt hende ogsaa det betjendte Vers i en af
Dr. M. Luthers Salmer :

"Dog Synden hos os er mangefold,
Hos Gud er meget mer Naade,
At hjælpe os er han vel hurt
At Nød og alstens Naade;
Han er forvist den rette Folt,
Som har forloft at Israels Folt
At Sørrig og Synder alle."

Herved blev hun ogsaa efterhaanden beroliget
i sit Sind, saa hun senere i Troen paa sin
Ogsaa for hende forstæfede og gjenopstandne
Frelser frimodig kunde sige til ham :

"Du har min Synd og Last
Til Korset naglet fast;
Og i din Grav i Haven
Der ligger hun begravet
I evig Mørtheds Sjemme,
Hvi vil jeg mig da gremme?"

Og en anden Gang sagde hun: "Jeg har
lagt mine Synder i Jesu Saar, saa de
kunne ikke fordømme mig."

Da Præsten trøstede hende med de Ord:
"Der skal være Glæde for Guds Engle over
en Synder, som omvender sig" (Luk. 15,
10.), sagde hun: "Jeg var det fortabte
Saar, men Jesus har søgt og fundet mig".
Og efterhvert som hendes Tro voksede, voksede
Ogsaa hendes Lyst og Kjærlighed til Bonnen.
"Jeg ved Intet i Verden, som glæder mig
mere end Bonnen," sagde hun. "Derfor
har jeg ogsaa Præsten saa kjær; thi han
beder saa freidigt og siger mig saa mange
stjonne Guds Ord. Naalig er dette Ord
mig særdeles dyrebart: 'Naar jeg end skal
vandre i Dødens Skygges Dal, vil jeg ikke
frygte for Dødt, thi du er med mig; din
Kjæp og din Stav, de skulle trøste mig'
(Ps. 23, 4.). Under Følelsen saavel af
sin Synd som af sin Smerte søgte og fandt
hun Bederbøggelse i Jesu bitre Lidelse, idet

hun vrundte sig til h'm, sin "eneſte Troſt og Tilflugtſhuſ", og bad :

"Dit ſtarpe Niſ, dine haarde Slag
Veſtri mit Hjerte fra Syndens Nag!
Din Lornekrone, din Spe og Spot
Mit V're giv i Himlens Slot!"

Da hendes Moder inderlig onſkede, at hendes kjære Karoline maatte ſaa en liden Hvileſtund i ſine ſtore Smerter, ſagde det lyge Barn : "Taalmodighed, kjære Moder. Giver Gud mig Svon, ſaa takker jeg ham ; giver han mig den ikke, ſaa er jeg ogſaa tilfreds". Saare vel erkjendte hun Nyttten af ſin lange Sygdom og ſagde : "Min Jeſus, jeg takker dig for min langvarige Sygdom ! O, hvor god har den været for mig ! Viſt nok ligger jeg her i Vaande ; men i Himlen ſkal jeg ſaa hvile, der ſkal det blive bedre med mig.

"Hvor ſkal dog Glæden da blive ſtor,
Naar jeg ſaar ſyngte i Engleſtor
Med de Udvalgte til evig Tid,
Og ſtedje ſtaa dit Naſyn blid !"

Til ſin Fader ſagde hun engang : "Kjære Fader, bed den fromme Gud, at han vil løſe op for mig ; jeg er træt af at leve, dog ikke af Utaalmodighed, ſom om jeg ikke gjerne vilde lide, hvad Gud vil tilſtutte mig, men af Længſel efter at ſaa ſe min Herre Jeſus, og fordi det gjør mig ondt, at jeg med mine Smerter ſkal bedrøve mine kjære Forældre". Da der var Tale om at ſende efter en viſ Læge, ſagde hun : "Præſten er min Læge ; han ſkal føre mig til Jeſus". Og da No-gen ſagde til hende, hun maatte ikke tænke formeget paa Døden, da kunde Lægemedlerne ikke ſaa virke, ſvarede hun : "Jeg er ikke bange ; jeg frygter ikke for Døden, men tænker gjerne paa den ; o, lad mig dog ſaa tale derom, det gjør mig dog ſaa godt. Kunde jeg bare ſaa ſe mig ſom Dig, ſaa ſe min Baare og mine Ligberere, o, hvor ſkulde det glæde mig". Og ſenere : "O, hvor glæder jeg mig til, at jeg ſnart ſkal ſaa være hos Jeſus. Farvel ! Farvel ! alle I, mine Kjære ! Nu vil jeg lægge mig i Jeſu Arme. O, hvor ſødt ! O, hvor er jeg glad !"

En Stund efter, at hun havde talt diſſe Ord, ſagde hun til ſin Fader : "Kjære Fader, mit Hjerte er beklemt, naar jeg ſer

dig ; du har bevist ſaa megen Troſtab mod mig, og jeg har ikke agtet derpaa ; men ſaa længe min Tunge kan røre ſig, vil jeg være dig taknemmelig ; og Gud ſkal velſigne dig". Da han dertil bemærkede, at han kun havde ſøgt at gjøre ſin Pligt, og takked Gud, at han nu ſit ſe ſaadan Frugt deraf paa hendes Dødsleie, ſagde hun : "Al, det ſkulde være mig kjært, om jeg paa mit Dødsleie kunde berede dig nogen Glæde, da jeg ſaa ofte i mit Liv har bedrøvet dig ; men Gud har tilgivet mig det, og du vil ogſaa tilgive mig".

Da hun blev anmodet om at ſige nogle Mindeord til ſin eneſte Søſter, tiltalte hun denne ſaaledes : "Min hjertenskjære Søſter ! Jeg kan ikke ſige dig noget Bedre, end at du holder dig faſt til Gud ſamt lyder dine Forældre og dem, der have at byde og raade over dig, og i Jeſus alene ſøger din "eneſte Troſt og Tilflugtſhuſ," ſaa at vi engang, hvorom jeg ikke tvivler, kunne mødes med Glæde i den ſalige Evighed. Du maa nu ved din gode Opførelſe erſtatte vore Forældre det, de mene at miſte i mig."

Hun vidſte nu, at hun ſnart ſkulde være hjemme hos Herren. Da hun engang heftigt ſukkede, ſpurgte hendes sønne Moder, om hendes Smerter toge Overhaand ; hvortil hun ſvarede : "Nei, Moder, det er Længſelen efter Jeſus.

"Min Sjel den raaber og ſuffer i mig ;
Kom ſnart, o Herre, tag mig til dig !"

Naar jeg er død, ſaa jubler ved min Baare, fordi jeg da er hos Jeſus. Hvor ſkjont vil det da lyde, naar I ſkulle ſige : Nu er den ſalige Karoline ogſaa i Himlen !" Og ſin Moder troſtede hun med diſſe Ord : "Min kjære Moder ! hvilken Glæde vil det dog være for dig, naar du nu ſnart ſkal kunne ſige : Min arme Karoline har nu overvundet ; hun har lidt meget ; men nu er hun ogſaa ſin Jeſu Brud i Himlen !"

Hvem der ſaa og hørte hende, maatte tilſtaa, at de aldrig hverken havde ſeet eller hørt ſaadant før, og at Gud havde virket noget Overordentligt i hendes Hjerte. "O Glæde, Glæde !" ſagde hun engang ; "havde jeg Kraft dertil, maatte jeg ſpringe af Glæde. O, hvor ſkjont, hvor ſkjont !

"Saa hjerteglad er jeg da nu,
Mit Et og Alt er, Jesus, du
Begyndelse og Ende!
Du fører mig med Lov og Pris
Til Himmerig, til Paradis
Fra Jammer og Glæde
Amen, Amen!"

O, jeg føler mig mangen Gang saa vel til-
mode, at jeg ikke ved, om jeg er død eller
levende O, jeg smager en himmelsk Fryd!
Var jeg dog fuldelig kommen hjem til min
Jesus! O, hvor skøn er dog Reisen til
Himlen!" Og da der nu blev sjunget:
"Herre Jesus Kristus, mit Leonets Lys,"
og man begyndte paa det andet Vers:

"En farlig Reise mig forestaar,"

sagde hun: "Nei, Nei! ikke en farlig,
men en let og listig Reise." Og senere:
"Jeg vil lægge mig i Jesu Side, der er et
roligt Hvilested og sikkert 'Tilflugts-hus',
hvor hverken Djævelen eller Verden eller
Synden kan gjøre mig Noget. Gjem du
mig der, Herre Jesus!"

"Og ved din aabnede Side led
Min arme Sjæl hjem til Fryd og Fred!"

Ved sin Sygdoms Begyndelse havde hun
været temmelig utaalmodig og fortvædelig.
Dette gif hende nu underlig til Hjerte; og
ikke alene bad hun under mange Taarer om
Forladelse derfor, men hun taktede ogsaa
Alle hjertelig for den Kjærlighed, de havde
bevist hende, samt tilsonskede dem, at Gud
maatte blive deres Lon. Aftenen før sin
salige Oplosningsdag htrede hun en inderlig
Kængsel efter den hellige Nadvere. Og da
det nu gryede ad Dag, sagde hun: "O,
Godmorgen, min Skat! min Brudgom!
Kom, o kom dog!"

"Kom o milde Jesus lille,
Lov ei længe,

Lyft til dig min Sjæl mon trænge!"

Hendes Sjelesørger lagde hende nu de Ord
paa Hjerte Rut, 23, 43.: "I dag skal du
være med mig i Paradis!" hvorpaa hun
med forherliget Glæde udbrød: "O idag,
idag, idag! Herre Jesus, opfyld dette
Ord! hvor længes jeg derefter. Kjære Med-
kristne! beder for mig, at det maa ske!"
Og at hun nu med stor Troesglæde an-
nammebe den hellige Nadvere, det kunne vi
lettelig forestille os. "Herre Jesus" sagde
hun fuld af salig Forundring, "vi ere arme
syndige Mennesker, og du forener dig dog
saa nsie med os!" Derpaa saldt hun i en
blid Sovn; og, da hun vaagnede, raabte hun
ivrigt: "Kom, af kom, min Jesus!" Hun
had de Tilstedeværende undskyldte hende, at
hun talte saa hoit, da hun ikke kunde und-
lade det. Derpaa sagde hun: "I dag er

det min sidste Dag". Og saa blev det; thi
snart efter kom Brudgommen og hentede
sin lykkelige Brud som i Forveien nogle
Gange havde sagt at Englene vilde glæde sig
ved at føre hendes Sjæl ind i det himmelske
Hjem. Hun døde den 14de November 1719
og blev 14 Aar og 9 Maanedes gammel."

Bogen slutter med disse vakre Ord:
"Da den trohjertede Præstemand, Martin
Behemb, for snart 300 Aar siden langt
borte herfra, ved den østlige Grændse af den
lutheriske Kirkes Grænser, digtede og sang
sin "Bon om en salig Hjemreise, grundet
paa Kristi Lidelse", tænkte han vistelig ikke
paa, hverken at den skulde faa en saadan rig
Historie, som den har faaet, ei heller at den
skulde naa over til os i dette vestlige Land
og finde en Hædersplads i Salmebøger, der
bruges i rindtomfri i dette store Land.
Men den trofaste og barmhjertige Gud har
bekjendt sig til sin tro og fromme Tjeners
ensfoldige Jesusalme; han har taget denne
dyrebare Salme i sin Tjeneste; og i Her-
rens Haand har den udrettet store og estfelige
Ting, har været en vesignet Trostestav for
mange Herrens Pilegrimme, baade Mænd
og Kvinder og Børn, i Livets Trængsler
og i Dødens Strid. Dette have vi paa de
foregaaende Blade søgt noget lidet at paavise.
Gud lade den da ogsaa blive til Velsignelse
for os paa vor Vandring til det evige Hjem!"

Gaa de.

Mit første slaar sig til No som to,
For mit Andet en Enes du halvvere,
Saa behøves der ikke mere.
At tage det Hele er ofte ei let.
Prøv nu — og gjet!

Oplosninger

a) paa Gaaden i No. 4:

Katekismus.

Vigtig opløst af D. G. K., Beaver Creek,
Minn.; J. J. B., Nicoland, Minn.; A. E.,
Deuel, Da.; A. D., Gayville, Dac.; E. D.
S., Rapidan, Minn.; S. D., Willmar, Minn.;
D. A. W., Hickson, Dac.; H. S., Fertile,
Iowa; N. H. D., Eaton, Wis.; H. A., New-
Sweden, Minn.; H. D. B., Blad Hammer,
Minn.; D. S. H., Kaufdal, Minn.; A. J.
D., og J. G. J., Georgeville, Minn.; J. C.
W., Alden, Wis.; D. G. L., Lake Mills,
Iowa; M. H. B. og H. H. B., Roscoe, Minn.;
H. S., Dallas, Wis.; J. E. W., Martell,
Wis.; S. L., Oscar, Minn.; C. J. S.,
Zumbrota, Minn.; S. A. B., Closter, Neb.;
G. D. G., Sacred Heart, Minn.

b) paa brogede Spørgsmaal i No. 2:

1) Veien. Vigtig opløst af S. L., Oscar,
Minn.; C. J. S., Zumbrota, Minn.

2) En Hgtemand.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.